

Kalanların Şiiri

– muhammed-meh · 12 Ağustos 2010

Gönlümün semasından göç eden
Yüzyıllarca uzağa giden allı morlu turnalar
Gökkuşağındaki tüm renkleri de götürdüler
Sadece bana elem içinde al kaldı

Çeşit çeşit gülümsemeler,
Mutlu portreler çizdiğim fırçalarım yok artık
Hepsi seninle bilinmezliğe gittiler
Bana, hüznü karakalem çizdiğim tuval kaldı

Tüm notalar kayboldu bıraktığın sessizlikte
Tüm ezgiler sazlar mızraplar...
Dinlediğim son suzinak şarkıdan
Sustukça inim inim inleyen eski bir kaval kaldı

Yıldızları seyrettim günlerce
Çıkmayan rüyalarımı bıkmadan usanmadan tabir ettirdim
Gözlerimde Hamel burcu
Gazete köşelerinde çıkmamış yüzlerce fal kaldı

Hiçbir iz kalmadı senden firari bir bakış bile
Yüreğimdeki yaylaklarda baktığım
Gözüm gibi baktığım doru taylardan birine binip gittin
Hediye diye yüreğime düşürdüğün kırık bir nal kaldı

Ben değil cümle alem şaşırıldı
Neydi sebep bu dört nala gidiş nereyeydi
Tıkandı kaldı hançeremde art arda soru işaretleri
Tutuldu şakıyan bülbül ölenedek lal kaldı

Sen gittin sam yeli uğradı kapıma
Yaktı kavurdu laleleri cezayir menekşelerini
Yedi düvele mesel oldu halim
Yemyeşil gülistandan kuru bir dal kaldı

Yerleşik hayata geçecekken gönlümde yaşayan oba
Söndürüp ateşini, tek tek söküp çadırlarını
Yükünü yüklerken kızgın buğralara
Yüreğim ızdırap ezgilerine mahal kaldı

Sövgüler yakışmaz bana
Beddua bile etmeyeceğim ardın sıra
Ama adın gibi, sözlüklerden sildiğin adım gibi bilmelisin
Bunca eza dan sonra sanma sana ikbal kaldı

Senden bana bir şey kalmadı desem de
Kurudu tüm denizler çölleşen bir kumsal kaldı
Bu marazi sevdadan sıyrılıp
Maveraya açılmak için kırık bir sal kaldı
Sensizlik rıhtımından, sonsuzluk yoluna
Benden yadigar, çölde başıboş bir balbal kaldı

Muhammed Mehmet Gül